Република Србија
УПРАВНИ СУД
14 У. 4826/12
05.06.2014. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Радојке Маринковић, чланова већа, са судским саветником Тијом Бошковић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Градске општине Нови Београд, коју заступа Јавно правобранилаштво Градске општине Нови Београд, против туженог Министарства финансија Републике Србије, ради поништаја решења број 463-02-00419/2011-07 од 09.03.2012. године, уз учешће заинтересованог лица Компаније "АА" ДП у реструктурирању, ..., ..., у предмету престанка права коришћења грађевинског земљишта у државној својини, након закључене усмене јавне расправе дана 04.06.2014. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 05.06.2014. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, број 463-02-00419/2011-07 од 09.03.2012. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, по жалби "АА" у реструктурирању, из ..., Улица ..., поништено је решење Одељења за имовинско-правне и стамбене послове Управе градске општине Нови Београд, број I-463-67/11 од 27.06.2011. године, којим се оглашава ништавим правноснажно решење Скупштине општине Нови Београд, број VII-020-225 од 30.10.1990. године, а којим је "АА" из ..., Улица ..., као дивелоперу дато на коришћење градско грађевинско земљиште у блоку ... у Новом Београду, ради изградње пословно-техничког и

стамбеног простора у површини од око 750.000 м2. Предмет је враћен првостепеном органу на поновни поступак и одлучивање.

У тужби поднетој Управном суду 11.04.2012. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, указујући да се не може прихватити став туженог органа изражен у оспореном решењу по коме је Скупштина општине Нови Београд, која је донела решење, VII-020-225 од 30.10.1990. године, које представља акт располагања, а не управни акт, једина надлежна да реши о захтеву жалиоца, услед чега тужени орган закључује да је првостепени орган погрешио када се упустио у расправљање и одлучивање по захтеву странке, јер исто не спада у његову надлежност. Тужилац сматра погрешним налог туженог првостепеном органу да у поновном поступку донесе закључак сагласно одредби члана 56. став 4. Закона о општем управном поступку и предмет без одлагања проследи надлежном органу на даље поступање. Ово због тога што Скупштина градске општине Нови Београд, која је донела спорно решење по важећим прописима и статуту Градске општине Нови Београд, сада нема надлежност да доноси управна акта из имовинско-правне области. Како орган који је донео првобитно решење више нема ту надлежност, не може ни да реши о захтеву жалиоца "АА", па тужени орган својим решењем налаже немогуће, да Скупштина општине Нови Београд, иступи ван своје надлежности ради доношења новог управног акта, којим ће располагати државном својином. Због тога тужилац сматра да је тужени орган погрешио када је првостепено решење поништио са разлога датих у оспореном решењу и предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи, а предмет врати на поновни поступак и одлуку. Уз тужбу прилаже статут Градске општине Нови Београд, на који се у тужби позива.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао при разлозима из оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересовано лице Компанија "АА" ДП у реструктурирању, ..., Управном суду није доставило одговор на тужбу, која му је, према повратници у спису, достављена на одговор 10. децембра 2012. године.

Управни суд је, применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), одржао усмену јавну расправу дана

04.06.2014. године у присуству законског заступника тужиоца и законског заступника заинтересованог лица, а у одсуству уредно позваног туженог органа, у смислу одредбе члана 38. Закона о управним споровима.

У речи на одржаној усменој јавној расправи законски заступник тужиоца је изјавио да остаје при наводима из тужбе и тужбеног захтева. Других предлога у допуну доказног поступка није имао.

Законски заступник заинтересованог лица је у речи на расправи изјавио да оставља суду на оцену спорно правно питање између тужиоца и туженог органа, при чему се заинтересовано лице саглашава са наводима из тужбе тужиоца.

По разматрању навода тужбе, одговора на тужбу, свих списа ове управне ствари и доказа изведених на одржаној усменој расправи, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Основано се наводима тужбе указује на повреде правила поступка учињене у поступку доношења оспореног решења.

Из списа предмета произлази да је, поступајући по иницијативи Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу Београда ЈП, од 29.06.2004. године, за престанак права коришћења грађевинског земљишта “АА”, као дивелоперу, сагласно члану 86. став 1. Закону о планирању и изградњи (“Сл. гласник РС” бр. 47/03), Секретаријат за имовинско-правне послове, грађевинску и урбанистичку инспекцију Градске управе Града Београда, донео решење број XXI-03 број 35-186/2004 од 14.10.2004. године, које је поништено решењем туженог органа број 463-02-00406/2004 од 24.03.2005. године, а предмет је враћен на поновни поступак и одлучивање. У поновном поступку првостепени орган је био дужан да поступи по примедбама изнетим у образложењу овог решења, сагласно одредби члана 232. став 2. Закона о општем управном поступку. Према образложењу наведеног решења, примедбе туженог органа су се односиле на то да је решење првостепеног органа од 14.10.2004. године донето на основу непотпуно утврђеног чињеничног стања, што је за последице имало погрешну примену одредбе члана 86. Закона о планирању и изградњи, а због недостављања комплетних списа, тужено Министарство је било онемогућено да утврди да ли је одлука првостепеног органа правилна и на закону заснована, јер у списима није било решења о изузимању катастарских парцела из поседа ранијих корисника, као ни решења којима су регулисани имовинско правни односи, што је услов за привођење земљишта намени, нити се у недостатку ЗКУЛ за све непокретности које улазе у дати простор Блока ... могло утврдити ко

је земљишно књижни корисник одређених парцела. Због наведених разлога, као и чињенице да је решењем СО Нови Београд од 30.10.1990. године "АА" из ... као дивелоперу произвољно дат простор од око 750.000 м2, са наменом да организује и усклади све активности на изградњи пословно-техничког и стамбеног простора ближе означеног у диспозитиву тог решења, тужени орган је нашао да свеукупни наведени разлози доводе у питање правилност примене члана 86. Закона о планирању и изградњи у ожалбеном решењу, које се основано жалбом "АА" побија. Осим наведеног, како према члану 1. Закона о јавном правобранилаштву послове правне заштите имовинских права и интереса општине обавља Општинско јавно правобранилаштво, у чијој је искључивој надлежности покретање поступка, а не Дирекција за грађевинско земљиште и изградњу Београда ЈП, тужени орган је нашао да је и у том смислу ожалбено решење мањкаво.

Поступајући по налогу из наведеног решења Секретаријат је након делимично спроведеног поновног поступка, дана 23.05.2011. године доставио Градској општини Нови Београд, Служби за имовинско правне послове, списе предмета на даљу надлежност, применом одредбе члана 56. став 4. Закона о општем управном поступк, позивајући се на одредбе члана 77. став 1. тачка 5. Статута града Београда ("Службени лист града Београда", бр. 39/2008 и 6/2010).

Решавајући у поновном поступку по наведеном предлогу Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу Београда ЈП, за доношење решења о престанку права коришћења грађевинског земљишта датог "АА", Одељење за имовинско правне и стамбене послове Управе Градске општине Нови Београд ,као првостепени орган, је донело ожалбено решење налазећи да су испуњени услови прописани одредбом члана 257. тачка 3. Закона о општем управном поступку за оглашавање ништавим решења Скупштине општине Нови Београд број VII 020-225 од 30.10.1990. године.

Увидом у решење Скупштине општине Нови Београд број VII-020-225 од 30.10.1990. године, тужени орган је, према образложењу оспореног решења, утврдио да је овим решењем жалиоцу додељено на коришћење градско грађевинско земљиште у блоку ..., у ... ради изградње пословно-трговачког и стамбеног простора површине од око 750,000,00 м2, а да је 29.06.2004. године Дирекција за грађевинско земљиште и изградњу Београда ЈП поднела предлог за оглашавање ништавим овог решења Секретаријату за имовинско правне послове, грађевинску и урбанистичку инспекцију Градске управе града Београда. Међутим, како наведено решење Скупштине општине Нови Београд VII-020-225 од 30.10.1990. године преставља акт располагања, а не управни акт, то је по налажењу туженог органа првостепени

орган погрешио када се упустио у расправљање и одлучивање по захтеву странке, јер исто не спада у његову надлежност. С обзиром да је Скупштина општине Нови Београд донела спорно решење као акт располагања државном својином, по налажењу туженог органа она је једина надлежна да реши о захтеву жалиоца, те ће првостепени орган у поновном поступку донети закључак сагласно члану 56. став 4. Закона о општем управном поступку и предмет без одлагања проследити надлежном органу на даље поступање.

По оцени Управног суда, изложени наводи туженог органа не могу се прихватити као правилни. Ово због тога што из списа предмета произлази да је поступак у овој ствари покренут ради доношења решења о престанку права коришћења грађевинског земљишта у државној својини ради изградње објекта, применом члана 86. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", бр. 47/03), којим је у ставу 8. прописано да решење о престанку права коришћења земљишта у случају из става 1., 2., 3. и 5. овог члана доноси надлежна општинска, односно Градска управа. Из списа предмета се види да је Секретаријат за имовинско – правне послове, грађевинску и урбанистичку инспекцију Градске управе града Београда, у поновном поступку делимично поступао по примедбама из решења туженог органа број 463-02-00406/2004 од 24.03.2005. године, у циљу утврђивања испуњености услова за примену члана 86. став 1. Закона о планирању и изиградњи ("Службени гласник РС", бр. 47/03) а из решења Одељења за имовиснко правне и стамбене послове Управе Градске општине Нови Београд број I-463-67/11 од 27.06.2011. године, које је поништено оспореним решењем, не види се из којих разлога је Одељење за имовинско правне и стамбене послове Управе Градске општине Нови Београд, решавајући у поновном поступку по предлогу Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу Београда ЈП за доношење решења о престанку права коришћења земљишта датог "АА", како је то у уводу решења наведено, одлучивало применом одредаба члана 257. тачка 3. и члана 258. ста 1. Закона о општем правном поступку иако се предлог односио на примену одредбе члана 86. Закона о планирању и изградњи. О овим чињеницама нема разлога у оспореном решењу, у коме су дати контрадикторни разлози који се односе на давање налога првостепеном органу за поступање у поновном поступку, јер према наводима туженог органа у оспореном решењу, решење СО Нови Београд VII 020-225 од 30.10.1990. године представља акт располагања а не управни акт, при чему је дат налог првостепеном органу да у поновном поступку донесе закључак сагласно одредби из члана 56. став 4. Закона о општем управном поступку, с обзиром да је Скупштина општине Нови Београд донела спорно решење као акт располагања државном својином, па је једина надлежна да реши о захтеву жалиоца. Овај навод туженог

органа супротан је доказима у списима, имајући у виду да је жалилац у овом поступку Компанија "АА" ДП у реструктурирању из ..., Ул. ..., која, према доказима у списима, није поднела никакав захтев по коме је било који орган решавао у поступку до доношења оспореног решења.

Имајући у виду изложено, Управни суд налази да тужени орган није несумњиво утврдио ко су странке у овом управном поступку, шта је предмет одлучивања у овој ствари, по чијем захтеву и применом којих прописа треба решити спорна питања у овој ствари, а од тога зависи и надлеженост органа за поступање, нити је о томе дао разлоге у оспореном решењу. На изложени начин тужени орган је повредио одредбе члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, на чију примену упућују одредбе члана 235. став 1. истог закона које је у поновном поступку дужан да отклони у складу са примедбама суда изнетим у овој пресуди и донесе законито решење по поднетој жалби.

Са изнетих разлога, након закључене усмене јавне расправе, у смислу члана 46. став 2. Закона о управним споровима, Управни суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, стим што су правна схватања и примедбе суда упогледу поступка, изнети у овој пресуди, обавезни за тужени орган, у смислу члана 69. став 2. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 05.06.2014. године, 14 У. 4826/12

Записничар
Тија Бошковић,с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП/АМ